

Els plaers d'Anna Llauradó

Anna Llauradó és periodista guionista de televisió i de cinema. És per aquesta raó que dins del seu primer llibre anomenat *Plaers* (Columna) ha combinat alguns mites cinematogràfics des dels registres literaris. La concepció de les històries, la tècnica de les descripcions i molts dels plantejaments estilístics es troben a mig camí entre la narrativa convencional i l'argumentació gairebé d'adaptació.

David Castillo

—**¿P**er què aquest títol, *Plaers*?
—Buscar el títol va resultar molt complicat. Penso que aquest resumia molt bé el que és el llibre, vull dir, el plaer d'escriure, el plaer del cinema, el plaer de l'amor, el plaer de l'humor.

—*¿Què significa per a tu el plaer?*

—(Rialles) Una de les coses bones de la vida en tots els sentits.

—*¿Per què has cercat aquesta constant de l'erotisme en els contes?*

—Hi ha diferents tipologies de gent entre els personatges. N'hi ha de casolanes com la Remei i el seu tub d'aspirines; la de l'acomodador i la taquillera, i d'altres més tipus Hollywood com *Ella i els seus marits* o Hall, i també de més modernes com *Lolita*. De la mateixa manera que m'agrada allò més fantàstic o mític, vull reflectir una altra cara que també m'interessa força: el món quotidià, l'observació de la senyora Maria, de la senyoreta Conxita, la gent del mercat, les porteres.

—*¿No hi ha un excés de tècniques cinematogràfiques en les narracions?*

—¿Saps què passa? que sóc una persona que té dues fonts d'alimentació que són el cinema i la literatura, i suposo que això es reflecteix en els contes. No és perquè sí, sinó perquè em fascina el cinema. Hi ha una gran barreja entre literatura i cinema perquè visualitzo molt les històries. Un exemple el trobaríem al començament del llibre, on està fet expressament perquè sembli un guió cinematogràfic.

—*Amb aquest primer llibre de contes o pel fet d'aparèixer al volum La profecia s'ha associat el teu nom a la nova narrativa catalana...*

—És un apregunta que m'han plantejat en diferents ocasions. Dic el que diuen els altres companys de *La profecia*, és a dir, que cap de nosaltres té sentiment de generació. Una de les coses que ens caracteritza a tots és que som individualistes i que tots hem fet la nostra, l'únic que crec que ens defi-

DOMÈNEC UMBERT

«Les etiquetes em fan horror. No em trobo a la vora de ningú».

neix com a col·lectiu és que tots volem escriure i que tenim una edat similar. No penso que hi hagi massa coincidències, i si hi són com a generació, crec que es veurà a posteriori, no ara.

—*Dins de les línies que dominen el panorama de la narrativa catalana actual, ¿per quina et definiries, per la narrativa tipus Moncada o per una altra tipus Monzó?*

—El mateix concepte sobre aquesta suposada generació, l'aplico aquí. Les definicions i les etiquetes em fan horror *cada uno e como e (rialles)*, i jo vull intentar fer la meua literatura, explicar les meves històries i no em trobo a la vora de ningú. Tinc una consciència

molt individualista del tema literari com la tenia del cinematogràfic. És evidentment dins d'uns corrents, d'una època, d'un moviment social, i tot això afecta, però més com un camí que com una idea preconcebuda.

—*¿Per on continuarà el camí d'Anna Llauradó?*

—En aquests moments estic treballant en televisió preparant una sèrie per a Madrid, tinc una altra sèrie amb projecte presentat, un llarg-metratge en el qual treballa i dues idees bastant desenvolupades per escriure literatura, però al ser a televisió necessito aturarme per a centrar les meves idees. Per escriure necessito temps i tranquil·litat.

—*És a dir, ¿tens un nou projecte de llibre?*

—En principi es tractava d'un nou llibre de contes, però fa uns dies em persegueix un idea de novel·la que es va creuar l'altre dia i que m'està martiritzant fa una setmana perquè m'agrada molt. Tinc algunes narracions curtes escrites, però segons com em doni aquest estiu em tanco i em dedico exclusivament a escriure la novel·la, avançant-la al llibre de contes. El que tinc molt clar és que ja tinc la primera pica a la muntanya i ara, arribar al cim, ja falta menys. *Plaers* és el primer llibre, espero, d'una llarga llista.

—*¿Mantens la idea d'escriure llibres de contes?*

—No, no, no. La idea de fer un altre llibre de contes ve donada per la raó d'un tema que em divertia força i que vaig parlar amb l'editor. El que vull ara és treballar la novel·la de la mateixa manera que també vull treballar el teatre. No vull passar-me la vida escrivint històries curtes.

—*¿No seràs la nostra escriptora minimalista?*

—No. El que em porten són les històries, no tant la fórmula. Aleshores, si de sobte són històries curtes pel tema, seran històries curtes, però sense definir-me a priori. Ara m'embrancharé en la novel·la, la història és qui mana... □